

РЕШЕНИЕ

№ 766

гр. София, 02.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 24.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5616** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203, ал.1 от АПК, вр.чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба от М. П. М. срещу Столична община, с която се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца обезщетения както следва :

- сумата от 302 лева, заплатена по изпълнително дело № 20208380400159, във връзка с отменено наказателно постановление № 286359/2016г.;

- сумата от 326 лева, заплатена по изпълнително дело № 202083800407434, във връзка с отменено наказателно постановление № 323479/2017г.;

- сумата от 104 лева, представляваща законната лихва върху сумата от 302 лева за периода 28.01.2020 г.-08.06.2023г.;

- сумата от 80,46 лева, представляваща законната лихва върху сумата от 326 лева за периода 25.01.2021 г.-08.06.2023г.

- сумата от 500 лева, представляваща обезщетение за претърпяни неимуществени вреди, изразяващи се в комплекс от психо-емоционални изживявания, описани като стрес, безпокойство и необосновано неудобство в ежедневието за периода от 28.02.2020г. до 13.12.2022г., относим към Наказателно постановление № 286359/2016г., в който е включен и периода 25.01.2021-02.12.2021г., относно НП№ 323479/2017г.

Ответникът – Столична община, в отговора на исковата молба и в депозираните писмени бележки изразява становище за неоснователност и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на исковата молба.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, прие за установено следното от фактическа страна:

1. С Наказателно постановление № 286359/2016 от 11.11.2016г. , издаден от зам.кмета на Столична община, на ищцата е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 200 /двеста/ лева, на основание чл.35, ал.1, вр.чл.34, ал.3 от Наредбата за превоз на пътници и условия за пътуване с масовия градски транспорт на територията на Столична община /Наредбата/, за нарушение по чл.18, ал.1, б.„а“, „б“ и „в“.

С писмо № РСР17-ГР94-313/03.02.2017г., наказателното постановление е изпратено за връчване на наказания. Тъй като лицето не е открито на адреса, съобщението е върнато в цялост и тъй като не е установен друг адрес, наказващият орган е приел, че връчването е извършено редовно, респ. след като не е постъпила жалба в преклузивния срок, санкционният акт е влязъл в сила.

В последствие, с възлагателно писмо с изх.№ СОА20-ДИ11-6791/30.12.2019г., събирането на вземането е изпратено до ЧСИ М. Б. с рег.№ 838, с район на действие Софийски градски съд, за което е образувано изпълнително дело 20208380400159.

С покана за доброволно изпълнение с изх.№ 3779/17.01.2020г., М. М. е уведомен за задължението и на основание чл.428, ал.1 от ГПК е поканен в двуседмичен срок да изпълни задължението си.

Със запорно съобщение № 3781/17.01.2020г. е наложен запор върху вземанията по сметките на М. в „Общинска банка“ АД, от където ищецът разбира за наложеното му наказание.

Наказателното постановление е оспорено пред съда, за което е образувано нахд.№ 7238/2021г. по описа на Софийски районен съд, който с Решение от 08.07.2022г. го е отменил, поради изтекла абсолютна давност.

2. С Наказателно постановление № 323479/14.11.2017г. , издаден от зам.кмета на Столична община, на ищцата е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 200 /двеста/ лева, на основание чл.35, ал.1, вр.чл.34, ал.3 от Наредбата за превоз на пътници и условия за пътуване с масовия градски транспорт на територията на Столична община /Наредбата/, за нарушение по чл.18, ал.1, б.„а“, „б“ и „в“.

В последствие, с възлагателно писмо с изх.№ СОА20-ДИ11-8580/16.10.2020г., събирането на вземането е изпратено до ЧСИ М. Б. с рег.№ 838, с район на действие Софийски градски съд, за което е образувано изпълнително дело 20208380407434.

Със запорно съобщение № 3833/15.01.2021г. е наложен запор върху вземанията по сметките на М. в „Общинска банка“ АД, от където ищецът разбира за наложеното му наказание.

Наказателното постановление е оспорено пред съда, за което е образувано нахд.№ 6974/2021г. по описа на Софийски районен съд, който с Решение № 805/27.10.2021г. го е отменил, поради изтекла абсолютна давност.

В хода на събиране на доказателства пред настоящата инстанция е изслушан свидетел, осигурен от ищцовата страна при режим на довеждане – Дима Й. М. – майка на ищеца. От изложеното от нея се установява, че за периода 2020г.-2021г. на ищеца са наложени два запора на сметките, причина за които да двете наказателни постановления, описани по-горе, за което той не е бил уведомен от ЧСИ. В следствие на това той бил в невъзможност да оперира с финансовите си средства, както и да обслужва текущите си задължения и ежедневните си потребности. Това довело у него

до състояние на силно раздразнение, безпокойство и емоционален дискомфорт, дължащо се на некоректното поведение на съдебния изпълнител.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Иска е ДОПУСТИМ.

Предявен е от страна, която има правен интерес като се основават се на отменено по съдебен ред НП. Насочен е срещу юридическото лице в състава, на което е органът издал отмененото НП, т. е. ответникът притежава надлежна пасивна процесуална легитимация по чл. 205 от АПК. Съгласно Тълкувателно постановление №2/19.05.2015г. по тълк.д.№2/2014 г., ОСК на ГК на ВКС I и II колегия на ВАС, на административните съдилища са подсъдни делата по иски за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания.

Разгледана по същество исковата претенция е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Идеята е неблагоприятните последици от евентуално положително за увредения решение да бъдат понесени от бюджета на това учреждение, в чиито състав са причинителите на вредите. Съгласно изискванията на чл.205 от АПК исковите за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт /имуществената и неимуществената/ и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че е налице първата законово регламентирана материалноправна предпоставка по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за възникване правото на обезщетение за претърпени от ищеца вреди от незаконосъобразен акт на административен орган - отменени като незаконосъобразни наказателни постановления. От своята правна същност наказателното постановление представлява държавновластнически правораздавателен акт, който се издава в опростено състезателно производство след сезиране за решаване на конкретен административнонаказателноправен спор, при самостоятелност и независимост на произнасящия се орган, неповратимост на решението му и отменимост единствено по съдебен ред. От друга страна, издаването на наказателни постановления представлява форма на административна дейност, свързана с налагане на санкции за неизпълнение или нарушение на административни задължения. В тази връзка съдът приема, че наказателното постановление, което е отменено по реда на ЗАНН със съдебно решение, представлява незаконосъобразен акт по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и е основание за ангажиране на отговорността на държавата и общините. Противно на твърденията в отговора на исковата молба, ирелевантна е причината, поради която е

отменено наказателното постановление, дали поради материална или процесуална незаконосъобразност или е отменен, поради изтекла погасителна давност. От значение е диспозитива на решението на въззивния съд, без да се изследва причината за това т.е. постановените мотиви, които не се ползват със сила на пресъдено нещо.

Липсват обаче другите два от кумулативно изискуемите елементи на фактическия състав за ангажиране отговорността на държавата - настъпването на имуществени и/или неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от незаконосъобразна административна дейност, съдът приема за недоказано, поради което и исковата претенция се явява неоснователна. Това е така, тъй като исковата претенция е основана на издаването на незаконосъобразни административни актове, като не се твърди да са налице незаконосъобразни действия или бездействия на административен орган. Безспорно е, че вследствие на предприети действия от страна на Столична община са образувани изпълнителни дела на ЧСИ М. Б.. Поради това претърпените негативни последици от проведеното изпълнителното дело не са в пряка причинно-следствена връзка от издадения незаконосъобразен акт, а са в резултат от предприети действия от страна на орган при Столична община, каквито заявени претенции обаче липсват в исковата молба. Ето защо не се установява, че вредите, претендирани с настоящата искова молба, са в пряка причинно-следствена връзка с издаденото наказателно постановление. На следващо място, настоящата съдебна инстанция счита, че като конституиран длъжник в изпълнителното производство ищецът е могъл да обжалва действията на частния съдебен изпълнител, да иска спиране на производството след представяне на доказателства за обжалване на наказателното постановление, да иска връщане на недължимо и неоснователно събраните суми по изпълнителното дело, включително и да поиска издаване на обратен изпълнителен лист /ТР № 7/2017 г. ОСГТК/. Следователно, след като той не е направил и не е упражнил правото си на защита в изпълнителното производство, не може да се реализира в исково производство, освен в предвидените в закона случаи.

Въз основа на горното, съдът следва да отхвърли и исковата претенция и за неимуществени вреди като за пълнота следва да се отбележи следното :

Претенцията за обезвреда за неимуществени вреди в случая обхваща твърденията като претърпени от ищеца неимуществени вреди – негативни емоции, проявленията на които са посочени в исковата молба.

В съдебната практика и теория еднозначно е прието, че отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за причинени вреди е обективна. Обективният характер на отговорността означава, че държавата отговаря за вредите, причинени от нейните органи или длъжностни лица при изпълнение на административната дейност, които вреди са последица от незаконосъобразните им актове, действия или бездействия, без значение дали са причинени виновно от тях. Следователно при всички положения за да бъде ангажирана отговорността на държавата, е необходимо да бъде установена и доказана не само незаконосъобразна административна дейност, но и настъпили вреди, като пряк и непосредствен резултат от тази дейност. Вредата е отрицателната последица, с която се засягат неблагоприятно имуществените права и/или защитени от правото нематериални блага и неимуществени интереси на увреденото лице, като „пряка и непосредствена“ е тази вреда, която следва закономерно от твърдяната незаконосъобразна административна дейност, по силата на безусловно необходимата причинно – следствена връзка, която съществува между тях. На обезщетяване подлежат единствено преките вреди - тези, които са типична, нормално настъпваща и

необходима последица от вредоносния резултат и които са адекватно следствие от увреждането. Освен преки, вредите следва да бъдат и непосредствени, т. е. да са настъпили по време и място, следващо противоположния резултат. Няма и спор в правната теория и практика, че обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. По силата на чл. 52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на конкретни и обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на основанието за присъждане на обезщетението и неговия размер. Следва да се отбележи че по справедливост се определя не само размерът на обезщетението за неимуществени вреди, но и естеството и характера на страданието, за което се присъжда обезщетението. Ищецът е този, който в процеса следва да докаже както настъпването на вредите и тяхното основание, така и причинната връзка между тях и незаконосъобразните актове, действия или бездействия на администрацията. Съгласно трайната съдебна практика неимуществените вреди подлежат на доказване, а не се предполагат. Те трябва да се установят с конкретни доказателства по делото, а не с общи твърдения и термини, тъй като за всеки отделен човек те са индивидуално определяеми и съдът не може да предполага тяхната наличност. В конкретният случай в тежест на ищеца бе да докаже по безспорен начин, че е претърпял твърденията от него в исковата молба вреди от неимуществен характер, както и причинната им връзка с отменения като незаконосъобразен акт, за което на жалбоподателя бяха дадени и съответните указания със съдебното разпореждане за насрочване разглеждането на делото и в направения доклад по ГПК. Вредоносният резултат не се презюмира, а по отношение на същия ищецът следва да проведе пълно и главно доказване. Съдът приема, че във всички случаи от правно значение за спора са само действително търпените от ищеца неудобства в резултат на незаконосъобразното НП на орган при ответника (в същия смисъл Постановления № 4/1964 г. и № 18/1968 г. на Пленума ВС; Решение № 26/04.03.2009 г. по гр. д. № 4724/2007 г. на III-то Г.О. на ВКС; Решение № 23/03.02.2009 г. по гр. д. № 816/2008 г. на II-ро Г.О. на ВКС; Решение № 1199/11.02.2009 г. по гр. д. № 4997/2007 г. на I-во Г.О. на ВКС; Решение № 1313/10.01.2009 г. по гр. д. № 4424/2007 г. на IV-то Г.О. на ВКС; Решение № 37/11.02.2009 г. по гр. д. № 5367/2007 г. на ВКС, I-во Г.О. на ВКС; Определение № 54/30.10.2008 г. по гр. д. № 3709/2008 г. на ВКС, II-ро Г.О. на ВКС), но пред съда не бяха ангажирани доказателства за установяването им.

По делото не бе установено по несъмнен и категоричен в какво конкретно се изразяват твърденията емоционални несгоди, нито в какви обективно съществуващи обстоятелства са намерили проявления посочените от ищеца психоемоционални състояния и душевни притеснения, в които твърди че е изпаднал, още по-малко тяхната пряка и непосредствена връзка с издаденият административен акт. Ангажираните гласни доказателства в подкрепа на твърденията на ищеца при разпита на св. М. от една страна са твърде общи, а от друга - не установяват конкретни проявления на тези негативни емоции, по скоро притесненията са били във връзка с невъзможност да се ползва запорираната сметка. Ето защо твърденията на свидетеля, че ищеца притеснен икономически по обслужване на лизинг, съдът не приема като установени и доказани неимуществени вреди. В тази част показанията представляват субективно мнение на свидетеля, още повече между последния и ищеца съществува

роднинска връзка и съдът приема показанията и като такива повлияни от близките взаимоотношения между двамата. Ищеца не се справи с доказателствената тежест, произтичаща от разпоредбата на чл. 154, ал. 1 от ГПК, да проведе пълно главно доказване за наличие на твърдените от негонегативни психически състояния. По делото не са ангажирани никакви доказателства, а наличните са по указание на съда, който противно на състезателността в процеса, е длъжен да се съобрази макар и донякъде с налаганото по реда на инстанционния контрол служебно начало за даване на указания на страните. Действително психоемоционалното състояние на личността и преживените негативни емоции от даден факт са абсолютно субективни прояви, които са с различен интензитет при всеки един човек и са обусловени като цяло от характеристиките на личността.

На последно място, но не и по значение, съдът следва да посочи, че не всяко неприятно усещане или чувство и не всяка душевна депресия дават основание за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, а само тези, които справедливостта изисква да бъдат възмездени. В тази връзка не би могло да се счете за справедливо присъждането на обезщетение за посочените по-горе негативни чувства на ищеца, доколкото не сочат на претърпени болки и страдания, които според съдебната практика се включват в понятието „неимуществени вреди“, подлежащи на обезщетяване, разглеждани като негативни емоционални усещания и изживявания, намиращи не само субективно отражение в психиката, но и обективен израз в поведението, в психологическия статус и в цялостното емоционално състояние на лицето, сочещо на сериозно засягане на неговата личност и достойнство. Изхождайки именно от разбирането че критерият за справедливост, визиран в разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, не е абстрактен, а се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които в случая с оглед на установеното външно проявление и обективен израз на твърдените вътрешни изживявания, не дават основание за присъждане на претендираното обезщетение за отрицателните емоционални усещания на гняв, негодувание, възмущение, нервност и др., още повече че не е установена пряката и непосредствената им причинно-следствена връзка с отменения акт. Установи се, че НП е отменено на процесуално основание, а нарушението за което ищецът е бил санкциониран е за нарушаване правилата за ползване на градския транспорт, а нарушението на тези правила винаги е за сметка на граждани, които ги спазват. Недоказано остана и твърдението на ищеца за настъпили неблагоприятни последици във кредитната му сфера, което се твърди в показанията на изслушания свидетел.

Горните съображения мотивират настоящия съдебен състав да приеме, че искът е неоснователен, поради което същият следва да бъде отхвърлен. По гореизложените съображения, Административен съд София град 28 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ исковата молба на от М. П. М. срещу Столична община, с която се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца обезщетения както следва :

- сумата от 302 лева, заплатена по изпълнително дело № 20208380400159,

във връзка с отменено наказателно постановление № 286359/2016г.;

- сумата от 326 лева, заплатена по изпълнително дело № 202083800407434, във връзка с отменено наказателно постановление № 323479/2017г.;
- сумата от 104 лева, представляваща законната лихва върху сумата от 302 лева за периода 28.01.2020 г.-08.06.2023г.;
- сумата от 80,46 лева, представляваща законната лихва върху сумата от 326 лева за периода 25.01.2021 г.-08.06.2023г.

- сумата от 500 лева, представляваща обезщетение за претърпани неимуществени вреди, изразяващи се в комплекс от психо-емоционални изживявания, описани като стрес, безпокойство и необосновано неудобство в ежедневието за периода от 28.02.2020г. до 13.12.2022г., относим към Наказателно постановление № 286359/2016г., в който е включен и периода 25.01.2021-02.12.2021г., относно НП№ 323479/2017г. като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: